

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 8

Κυριακή 3 'Ιουνίου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Ἀδελφοί: Σιγήετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησίᾳ 6.000
Ἐξωτερικοῦ δολ. 4.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Υπεύθυνος Συντάξεως: Μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Δ'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἠθικοκοινωνικὸν ἡμῶν διδάγμα ἐλέγομεν, ὅτι καὶ ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν παγκόσμιον ὀρίζοντα τῶν μεγαλειτέρων Ἑλληνικῶν φιλοσόφων καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ θεσπέσια φιλοσοφικά καὶ ἡθιοπλαστικά διδάγματα αὐτῶν δὲν ἡδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσι τὴν ἀνιάτως νοσοῦσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, εὐρισκομένην εἰς μίαν κατάστασιν πεπωρωμένην καὶ ἀπελπιστικήν. Ἐν συνεχείᾳ δὲ λέγομεν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τὴν μυρωμένην χώραν τῆς ἡμεροφθοῦς Ἑλλάδος ἐξῆλθσαν καὶ τινες προνομιούχοι φύσεις, αἵτινες ἐπεδειξαντο καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἠθικῆς οὐ τὴν τυχοῦσαν εὐψυχίαν, κυρώσαντες διὰ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν τὰς, ἃς ἐδίδαξαν ὑψηλὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας περὶ Θεοῦ καὶ ἀθανασίας τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς (ὡς παραδ. χάριν ὁ πρῶτανις τῶν Ἑλλήνων σοφῶν, ὁ Σωκράτης), ὅστις, ἐνῶ ἡδύνατο νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, καταδικασθέντος εἰς τὸν διὰ κωνείου θάνατον, διὰ τῆς δραπετεύσεως ἐκ τῆς φυλακῆς, ἠρνήθη νὰ τὸ πράξῃ, ἵνα μὴ φανῇ πρὸς ὅσα ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἀσυνεπής.

Ἄν καὶ εὐρέθησαν ἐκ τῶν νεωτέρων λογοκριτῶν οἱ θέντες ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἰδεολογίαν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ, ἀποδώσαντες τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν αὐτοῦ εἰς ἐλατήρια φιλοσοφικῆς ὑπερηφανείας, καὶ μεταιοδόξουν ὑστεροφημίας· ἡμεῖς ὅμως δὲν συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν γνώμην ταύτην. Καὶ τοῦτο, διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ ἀπολύτως, ὅτι καὶ κατὰ τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ κακὸν καὶ ἡ διαφθορά τῶν ἡθῶν εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτι ἐοβέσθη ἀπὸ τὴν καρδίαν ἐν γένει τοῦ κόσμου ὁ λύχνος τοῦ θρησκευτικοῦ ἀισθήματος, καὶ ὁ λαμπτήρ τῆς συνειδήσεως, ὁ κοθοδηγὼν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς τρίβους τῆς θεογνωσίας, καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς, καὶ τῆς ἀληθείας. Ὄντως, ὅσον καὶ ἂν διαστραφῇ ἡ

διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς εἰδωλομανίας, ὅσο καὶ ἂν πωρωθῇ ἡ καρδία αὐτοῦ, βυθιζομένη εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀκολασίας, διαμένει πάντοτε εἰς τοὺς ἐνδοτάτους μυχοὺς τῆς καρδίας εἰς σπινθῆρ ἐκ τοῦ πνευματικοῦ ζωπύρου τῆς θείας προελεύσεως καὶ τοῦ θείου καὶ ὑψηλοῦ τοῦ ἀνθρώπου προορισμοῦ.

Ἐντεθεν ἐξηγούνται τὰ σπάνια ὡς φωτεινὰ μετέωρα, ἀλλὰ πραγματικά καὶ παρήγορα φαινόμενα τῶν ἠθικῶν ἀξιών, αἵτινες ἀνέθορον ἀπὸ τὰ βάθη τῶν καρδιῶν προνομιούχων τῆς Ἀρχαιότητος ἀνδρῶν, ὧν τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν θὰ ἐξήλευν καὶ οὐκ ὀλίγοι ἐκ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν τῶν πεφωτισμένων διὰ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, καὶ καθοδηγουμένων ὑπὸ τοῦ ἀπλήτου τῆς χάριτος φωτός. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν «διὰ τὴν γὰρ ἔδνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι, νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσὶ νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυροῦσιν αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγοροῦντων ἡ καὶ ἀπολογουμένων (Ρωμ. 2.14—16)»

Ναὶ ὁ ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὸς νόμος ἐν μέσῳ τῆς σαθρότητος τῶν ἀνθρωπίνων βουλευμάτων, καὶ τῆς ἀενάου ροῆς καὶ μεταβολῆς τῶν κοινωνικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἐμεινεν ἄμβροτος καὶ ἀνεξάλεπτος, καὶ ὡς μόνη ἐλπίς καὶ παρηγορία τῆς ἐκπεσούσης ἀνθρωπίνου φύσεως συνεπεία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, καὶ ὡς μόνος πολιτικὸς ἀστήρ, λάμπων ἐν τῷ σκότει καὶ τρικυμιῶδει πελάγει τοῦ ἠθικῶς ναυαγῶσαντος ἐθνικοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὸς οὗτος νόμος δὲν ἐχαράχθη ἐπὶ πλαστὸς ὑπ' ἀνθρωπίνου χειρός, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καρδίας ὑπὸ τῆς ζωογόνου πνοῆς τῆς θείας Δημιουργίας.

Ἀναφαίνεται δὲ ὁ νόμος οὗτος ἐκάστοτε πλήρης δυνάμεως καὶ θεί-

ου μεγαλείου, ἀναθρώσκει ἐκ μιᾶς προνομιούχου καὶ μεγάλης καρδίας, καὶ κηρύττων στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι, ὅσο καὶ ἂν ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια διαστραφῇ, καὶ ἡ καρδία πωρωθῇ καὶ ἀμαυρωθῇ ἐν τῷ πυρὶ ζόφῳ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῷ βορβόρῳ τῆς ἀκολασίας, ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς δὲν ἔπαυσέ ποτε φέρουσα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς ὑψηλῆς καὶ θείας προελεύσεως καὶ καταγωγῆς τῆς. Διὸ καί τις τῶν κοινωνιολόγων καὶ ἐμπειρῶν ψυχολόγων εἴτε τὰ ἐξῆς «ὁ ἀνθρώπος, οἰοσάμποτε καὶ ἂν ᾖ, μετέχει τοῦ πηλοῦ, ἐξ' οὗ τὸ πρῶτον ἐπλάσθη» δηλῶν οὗτος τὸ ἀναμάρτητον τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς, καὶ τὰ νάπαλιν λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς εἰς οἶαν· δηποτε ἐποχὴν ἠθικῆς καταπτώσεως δὲν ἔπαυσε συναισθανομένη τοῦ θείου ἰδεώδους καὶ τῆς θείας πνοῆς, δι' ἧς τὸ πρῶτον ἐζωογονήθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, «καὶ ἐγένετο ὁ ἀνθρώπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Ἐπανερχόμενοι ὅθεν ἐξέβημεν λέγομεν, ὅτι, παρ' ὅλα τὰ φωτεινὰ καὶ σελαγιζόντα μετέωρα τῆς ἠθικῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου, ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἔβαινεν ὁλοὲν ἐπὶ τὰ χεῖρω ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς, μὴ δυναμένη διὰ τῶν ἰδίων ἠθικῶν δυνάμεων νὰ ἀναχαίτῃ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῶν ταπεινῶν χαμαιζήλων παθῶν, τὴν ὠθοῦσαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἠθικὴν διαφθοράν καὶ τὸν ψυχικὸν θάνατον. Καθ' ὅσον καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ προνομιούχα πνεύματα τῶν ἀρχαίων σοφῶν, ἄτινα ἐξήγγειλαν τὰς ὥρας καὶ σαγηνευτικὰς ἀληθείας τῆς ἠθικῆς, δὲν εἶχον τὸ ἀπαιτούμενον ψυχικὸν σθένος, καὶ τὴν ἰσχυράν θέλησιν, ὅπως ἐφαρμόσωσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, καὶ κυρώσωσι διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τὴν ἀλήθειαν τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῶν.

Καὶ ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ἡστόχουν ἐν τῇ πράξει, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν τὰς, ἃς ἐπρέσβευον καὶ ἐδίδασκον, ἠθικὰς ἀ-

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	4	17	Μητροφάν. 'Αρχ. Κ)λεως
Τριτ.	5	18	Δωροθέου επ. Τύρου 'Ιερ.
Τετ.	6	19	'Ιλαρίωνος του νέου όσιου
Πέμ.	7	20	Θεοδότου ιερ. επίσκ. 'Αγκ.
Παρ.	8	21	'Ανακ. λειψ. Θεοδώρ. μεγ.
Σάβ.	9	22	Κυρίλλου 'Επισκ. 'Αλεξ.
ΚΥΡ.	10	23	'Αγ. Πατέρ. των εν 'Αθ.
Δευτ.	11	24	Βαρθολ. και Βαρνάβα 'Απ.
Τριτ.	12	25	'Ονουφρίου και Πέτρου
Τετ.	13	26	'Ακυλίνης μαρτ.
Πέμ.	14	27	'Ελισσαίου πρ. και Μεθοδ.
Παρ.	15	28	'Αμώς Προφήτου
Σάβ.	16	29	Τύχωνος 'Επισκ. 'Αμαθ.

ληθείας, πολύ ολιγώτερον βεβαίως ήδύναντο να ένισχύσωσι τους όπαδούς των ήθικοφιλοσοφικών αύτών διδασκαλιών, και να προτρέψωσιν αυτούς εις την έφαρμογήν τούτων εν τω πρακτικώ βίω αύτών.

Ώστε εκείνο, οδίνος ειχεν ανάγκην ο άνθρωπος προς συγκράτησιν αυτού εκ της ήθικής καταφερείας και το ήθικο βαράθρου, εις δ μοιραίως και άκατασχέτως τη όρμη έφέρετο ούτος, δέν ήτο τόσο ή άγνοια του αγαθού, και ή έλλειψις της συναισθήσεως του καθήκοντος αυτού, όσο ή έλλειψις ήθικής δυνάμεως και ισχυράς θελήσεως, άπαραιτήτου προς καταπολέμησιν του κακού και της άμαρτίας, και άπολύτρωσιν αυτού εκ της άναποτρέπτου ήθικής νεκρώσεως και ψυχικής υποδουλώσεως. Διότι ή ανθρωπότης εν τω συνόλω της, ως εις ήθικός όργανισμός εν τη ροή των αίωνων και τη διασπαθείσει των ήθικών κεφαλαίων αύτης εις τα έργα της άκολασίας και της διαφθοράς της ψυχής άπώλεσε την δύναμιν του αισθητικού κριτηρίου και ούτω, γενομένη υποχείριος και έρμαιον του κακού και της άμαρτίας, δέν ήδύνατο πλέον να άνανήψη άφ' έαυτης και δι' οίασδήποτε άλλης έξωτερικής βοηθείας, και να άνακηγήσθ βαθυμυδόν τας άπωλεσθείσας ήθικας δυνάμεις της διά την περαιτέρω ήθικην σταδιοδρομίαν της. Τούτου ένεκα ο άνθρωπος, εύρισκόμενος εν χρονία ήθική παραλυσία, και μη δυνάμενος ιδίαις δυνάμεσι να έλεγερθή και μηδεμίαν έλπίδα βοηθείας προς ψυχικήν σωτηρίαν του παρ' άλλου έξωθεν άπεκδεχόμενος, έβαινεν άσφαλώς εις τον άναπόφευκτον ήθικόν μαρασμόν και τον θάνατον τον πνευματικόν. Τότε ο φιλόανθρωπος Θεός, έλθόντος του πληρώματος των καιρών, έξαπέστειλεν εις τον κόσμον τον Μονογενή Αυτόν Υιόν, τον Κύριον ήμων 'Ιησοΰν Χριστόν, όστις έσωσε τάν άνθρωπον εκ του ζυγοΰ των άμαρτιών δούς την ζωην αυτού λύτρον άντι πολλών.

† 'Ο πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΕΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Την Κυριακήν των 'Αγίων Πατέρων (20]5]46) π.δ.ή. έτελέσθη ή ετήσια εορτή της 'Ενώσεως Ν. Γ. Ο. Χ. Πρὸ δύο εβδομάδων ήρχισαν αί προετοιμασίαι διά την εορτήν. Κατ' αυτόν τον

τρόπον έπετεύχθη προσέλευσις μεγάλη κατὰ την εορτήν. 'Επίσης εκλήθησαν διά να συμμετάσχουν εις την εορτήν νέυι των Θηβών και του Βόλου.

Την πρωίαν της Κυριακής έτελέσθη ή θεία λειτουργία μετ' άρτοκλασίας εν τω 'Ιερῳ Ναῳ 'Αγίας Παρασκευής χοροστατήσαντος του Σεβασμιωτάτου 'Επισκόπου Διανυλείας κ. Πολυκάριου. Ούτως μετά τὸ 'Εθαγγέλιον ώμίλησε ένθουσιώστατα έξάρας τὸ ιδεώδες της ενότητος εν τη 'Εκκλησίᾳ, Πολιτείᾳ και οίκογενείᾳ και τονίσας την ανάγκην της επικρατήσεως του πνεύματος ταύτης. 'Επίσης κατὰ την ώραν του Κοινωνικοῦ έξήρξε δι' όλίγων μὲν άλλ' ένθέρμων λόγων τὸ επιτελούμενον έργον της 'Ενώσεως Ν. Γ. Ο. Χ., συστήσας εις όλους να παρενρεθούν εις την άπογευματινήν εορτήν.

Εκείνο όμως τὸ όποιον υπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, υπήρξεν ή άπογευματινή συγκέντρωσις εις την μεγάλην αίθουσαν των 'Εμποροῦπαλλήλων 'Αθηνῶν. 'Από ένωρίς είχαν καταληφθῇ όλαί αἱ θέσεις της αίθούσης και ήρχισαν να πληρῶνται και οἱ ελάχιστοι κοινοὶ χώροι. Εἰς τὰς 5 ακριβῶς προσήλθεν ὁ Σεβασμιώτατος 'Αγιος Διανυλείας άκολουθούμενος ἀπὸ μέλη του Διοικητικοῦ Συμβουλίου της 'Ενώσεως μετ' επι κεφαλῆς τὸν πρόεδρον. 'Αμέσως κατέλαβε τὸ μεγάλο βῆμα της αίθούσης και μετ' όλίγα λεπτά ήρχισεν ή τελετὴ μετὰ την επίσημον έναρξιν ὑπὸ του 'Αρχιερέως. Χορὸς μαθητῶν μετ' επικεφαλῆς μέλος της 'Ενώσεως εξέτελεσε διαφόρους θερησκευτικούς ὕμνους, μέγας δὲ μαθητὴς του Κατηχητικοῦ Σχολείου ἀπήγγειλεν ώραιότατον ποίημα έμπνευμένον ἀπὸ την χριστιανικήν εργασίαν. Τὸ κεντρικόν σημεῖον της τελετῆς άπετέλεσεν ή όμιλία του Σεβασμιωτάτου. 'Απλὴ μετ' ούλουτον νοσημάτων και ιδεῶν ἀπήχησεν εις τὰς καρδίας όλων. Διὰ της όμιλίας του αύτης ὁ Σεβασμιώτατος άπέδειξεν διὰ τὰ ιδεώδη τὰ κινήσαντα τους Πατέρας εις τὸ ὥραιον των δημιουργικῶν έργων, υπήρξαν άρχαὶ ὑπερβάσαι τὰ χρονικά και τοπικά ὅρια της εποχῆς των Πατέρων, δυνάμεναι να κατευθύνουν ὡς εκ τούτου τους ανθρώπους όλων των εποχῶν και όλου του κόσμου. Κατὰ συνέπειαν τὸ σεβασμὸς πρὸς τὰς παραδόσεις των Πατέρων, δέν άποτελεῖ διπλοδορομικήν κίνησιν ἀναστέλλουσαν οίανδήποτε πρόοδον, άλλ' άπεναντίας άποτελεῖ σοβαράν προϋπόθεσιν διὰ την κατίκτησιν της εὐτυχίας, του σκοποῦ τούτου πάσης προόδου άποτελοῦν αἱ παραδόσεις της 'Εκκλησίας και των Πατέρων τὸ άνεξάντητον χρυσόρυχόν, ἀπὸ του οποίου πορίζομεθα ὄφθονον χρυσόν διὰ την διακόμησιν και στερεώσιν πάσης δημιουργικῆς εργασίας.

Μετὰ τον Σεβασμιώτατον ώμίλησεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς της 'Ενώσεως μετ' θέμα «'Αρχαὶ και κατευθύνσεις της 'Ενώσεως Ν. Γ. Ο. Χ.» καὶ κυριώτερα σημεῖα της όμιλίας αύτης εἶνα και άποτελοῦν τὸν χαρακτήρα της 'Ενώσεως εἶναι τὰ εξῆς :

1) Μόνον ή χριστιανική πίστις δύναται να επιφέρει την εὐτυχίαν των ατόμων και των λαῶν.

2) 'Η χριστιανική πίστις δέν εἶναι

ξηρά θεωρητική γνώσις αλλά βίωμα και παλμός.

3) 'Ο χριστιανὸς νέος ὀφείλει να εργασθῇ άφ' ενός μὲν διὰ την άτομικήν του κατάρτισιν άφ' έτέρου δὲ διὰ την επέκτασιν των άρχων της χριστιαν. πίστεως εν τη κοινωνίᾳ.

4) 'Η ανάγκη της όμαδικῆς πνευματικῆς εργασίας.

5) 'Η εκκλησία ὡς ὀργανισμός και ὡς θεῖον καθίδρυμα εἶναι αὐτάρκης και αὐτοδύναμος διὰ την ὀλοκλήρωσιν ὑπερτάτων σκοπῶν.

6) 'Η τεραστία εὐθύνη την ὁποίαν ὑπέχουν οἱ χριστιανοὶ ἀδρανοῦντες και επιδιώκοντες μόνον την άτομικήν των σωτηρίαν.

Μετὰ τούτον ώμίλησεν εἰς εκ των εκπροσώπων των αδελφῶν Βόλου, ὁστις διὰ ζωηρῶν και εγκαρδιῶν φράσεων χαιρέτησε τους αδελφούς εξ ὀνόματος των αδελφῶν του Βόλου.

Τέλος χορὸς ιεροψαλτῶν ἔψαλε θαυμασίως «Τῶν 'Αγίων Πατέρων ὁ χορὸς».

Μετὰ την λήξιν του προγράμματος ή μαθητική χορωδία ἀπήγγειλε την φήμην του Σεβασμιωτάτου καθῶς κατὸν ευχαριστήριον ὕμνον «Σὲ ὕμνοῦμεν».

'Εξερχομένου του 'Αρχιερέως εκ της αίθούσης συνέβησαν σκηναὶ συγκινητικαὶ και πλήρεις χριστιανικοῦ μεγαλείου. Συνοδοῦντο άπαντες περὶ την έξοδον «*Ὡνα ἄφωνοι καὶ τῶν ἱματίων του*». 'Εκείνος δὲ προσηγῆς έμειδία πρὸς ὁλους και ἀπηύθυνε τὰς πατρικὰς του εὐλογίας.

Οἱ εκπρόσωποι αδελφοὶ του Βόλου έπεσκέφησαν την 'Ιερὰν Σύνοδον, τον Πατέρα 'Ανάκιον εις Παιανίαν καθῶς και διάφορα αξιοθέατα σημεῖα της πόλεως. 'Εσχον δὲ και διαφόρους συζητήσεις μετ' αὐτὸν εν 'Αθήναις μέλη της 'Ενώσεως ἐπὶ της θερησκευτικῆς κινήσεως εις τὰς επαρχίας και ἐπὶ της ανάγκης διοργανώσεως χριστιανικῆς εργασίας κτλ.

'Η εορτὴ όμως αὐτὴ της ένώσεως δέν εἶναι μία τοπική και κατὰ συνήκην εορτή, άλλ' εἶναι ἕνα ήχηρόν κλητήριον σάλπισμα ἐπὶ της ΑΝΑΓΚΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ὡς εκ τούτου ἀπὸ των σπηλῶν τούτων αἱ ακουσθῇ ή Φωνὴ της στρατευομένης 'Εκκλησίας καλοῦσα τους νέους ἀμφοτέρων των φύλλων να ενταχθοῦν εις τον στρατόν της 'Εκκλησίας χάριν του μεγαλείου της πίστεώς μας και της εὐτυχίας του δυστυχούς ανθρώπου. Τούτο άπαιτεῖ ή θυσία του Γολγοθά. Τούτο ὑποδεικνύει ὁ θρίαμβος της αναστάσεως. Αὐτὸ ζητοῦν οἱ ἥρωες της πίστεώς μας. Αὐτὸ κραυγάζουν οἱ Μεγάλοι της 'Εκκλησίας πατέρες. Αὐτὸ προβάλλει ὡς ιστορικὴ ανάγκη.

Και δι' αὐτὸ φρονοῦμεν ὅτι δέν θὰ ὑπάρξῃ νέος ὅστις θὰ κοφεύσῃ εις τὸ κλητήριον αὐτὸ σάλπισμα της εκκλησίας και δέν θὰ επιδιώξῃ την εὐτυχίαν του.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. Ἐπισκόπου Διευλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Κυριακὴ τῶν ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Ματθ. ε'. 32—38
καὶ ιθ' 27—30)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἀλήθεια καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀληθείαι. Τὴν ἀλήθειαν λοιπὸν ἀπεκάλυπτε καὶ τὴν ἀλήθειαν ὡμύλει πάντοτε. Ἡ Διδασκαλία Του ἦτο ὅλη ἀλήθεια καὶ ἐπομένως καὶ οἱ λόγοι του, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, ἀλήθεια εἶναι «Ὅς οὐ λαμβάνει τὸν Σταυρὸν οὗτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος».

Ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν ταύτην τὴν μεγάλην, ἣ ὅποια τόσον σαφῶς διατυπώται εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, ἐμπνεόμενοι οἱ Ἅγιοι Πάντες ἠδυνήθησαν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀγωνισθῶσι νικηφόρως κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ ἀξιοθῶσι τοῦ ἀμαράντου στεφάνου τῆς θείας δόξης.

Διότι εἶναι νόμος ἠθικός, ἀπαράβατος, πᾶν ἔργον μέγα καὶ ὑψηλόν, πᾶσα πράξις ἀρετῆς καὶ ἀγιοσύνης νὰ μὴ ἐπιτελεῖται παρὰ μόνον με νότους καὶ ἁγῶνας, οἱ ὅποιοι προὑποθέτουσι τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν θυσίαν τῶν ὁρέξεων καὶ ἐπιθυμιῶν μας, πολλάκις δὲ καὶ τὴν θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς μας.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, προκειμένου νὰ μᾶς δέξῃ ποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον γνῶρισμα τῶν ἀληθινῶν καὶ πιστῶν ὁπαδῶν του, ταύτην τὴν ἀρετὴν τῆς αὐταπάρνησεως ἐξαιρεῖ καὶ ἐκείνους μόνους θεωρεῖ ἀξιους μαθητάς Του, οἵτινες λαμβάνουσι τὸν σταυρὸν αὐτῶν καὶ ἀκολουθοῦσιν ὀπίσω Αὐτοῦ.

Πράγματι ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ ὥς μέσον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς γνησιότητος του ὥς ὁπαδοῦ Αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχη τὴν αὐταπάρνησιν.

Ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτὸν του εἶναι ἀδύνατον νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του, διότι τὸ καθήκον μας καὶ ἰδίως ἀπὸ Χριστιανικῆς ἀπόψεως εἶναι δύσκολον καὶ χρειάζεται θυσίας πολλάς καὶ μεγάλας.

Δὲν εἶναι εὐτόλον πρᾶγμα, ἐπὶ παραδείγματι νὰ ἀγαπήσῃ τὸν πλησίον τοῦ τίς ὥς τὸν ἑαυτὸν του καὶ περισσότερον ἀκόμη τὸν ἐχθρόν του, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ χριστιανικὸν μας καθήκον, χωρὶς νὰ ὑποστῇ θυσίας καὶ νὰ παρίδῃ τὸν ἑαυτὸν του. Τοῦτέστι.

Τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν ἀγάπην σπανίως παρίσταται ἀνάγκη νὰ τὴν ἐκδηλώσωμεν με ἔργα, ὥστε εἶναι ἀνάγκη νὰ στερεθῶμεν ἡμεῖς, διὰ νὰ ἀνακουφίσωμεν τὸν πᾶσποντα, νὰ κινδυνεύσωμεν ἡμεῖς, διὰ νὰ σώσωμεν τὸν ἐγκαταλειμμένον, νὰ κοιτάσωμεν ἡμεῖς, διὰ νὰ δώσωμεν χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ἀδελφόν μας. Αἱ! πῶς θὰ κατορθώσωμεν τὰ ἔργα ταῦτα τῆς ἀγάπης, ἐὰν δὲν

θυσιάσωμεν τὰ συμφέροντα μας, τὴν ἀνάπαυσίν μας, τὴν ἀσφάλειάν μας, ἐὰν δηλαδὴ δὲν ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας;

Ἐπίσης πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσωμεν τὸν ἐχθρόν μας; Πολλὰ πρόσωπα μᾶς προκαλοῦσι τὴν ἀποστροφὴν ἢ διάθεσιν μας τὰ ἀποστρέφεται, διότι τυχόν μᾶς ἐλύπησαν ἢ μᾶς ἔκαμαν κακόν, καὶ ἡ καρδίαν μας τὰ μισεῖ. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς Λόγος μᾶς λέγει, «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» μᾶς ἐπιβάλλει δηλαδὴ νὰ τὰ ἀγαπῶμεν πῶς θὰ τὰ κατορθώσωμεν, ἐὰν δὲν ἀρνηθῶμεν τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις μας καὶ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς αὐτά, ἐὰν δὲν ἀρνηθῶμεν δηλαδὴ τὸν ἑαυτὸν μας;

Πάντοτε λοιπὸν καὶ ἐν πᾶσι χρειάζεται ἡ αὐταπάρνησις ἥτις εἶναι τὸ δέπλον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καταστρέφει καὶ ἐξουδετερώνει παντὸς εἶδους ἐμπόδια τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τοῦ πλέον μεγάλου καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔργου ἀγάπης καὶ ἐξυπηρετήσεως τοῦ συνόλου καὶ ἰδίως τῆς ψυχῆς μας.

Ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὸν Κύριον αἶροντες τὸν σταυρὸν ἡμῶν.

Κυριακὴ Βα ΜΑΤΘΑΙΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ἀφοῦ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς δμιλεῖ περὶ τῆς κλήσεως τῶν Θεῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ μέγα ὑπόμνημα καὶ εἰς τὴν ὑψίστην Διακονίαν τῆς Κληρονομίας τῆς Βασιλείας εἰς τὸν κόσμον, ὡς γράφωμεν ὀλίγα τινά, ὅσα μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, περὶ τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων.

Τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων ἦτο μέγα καὶ σωτήριον! Ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οὐχὶ ὡς οἱ κατακτηταὶ τῆς γῆς. Ἰδετε τοὺς ἐπιγενομένους ἥρωας καὶ κατακτητὰς πόδας δυνάμεις στρατιωτικῆς χρησιμοποιοῦσι καὶ πόσα αἵματα χύνουσι, ὅπως ἀναβῇ εἰς θρόνον βασιλικὸν εἰς ἄνθρωπος ἢ ὅπως λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ κατακτητοῦ ἢ προσαρτηθῇ εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ ἐν τεράχον γῆς.

Ἄλλ' οἱ Ἀπόστολοι; Οἱ Ἀπόστολοι ὑπέταξαν ἀνθρώπους καὶ λαοὺς ἠθικῶς καὶ ἀνεκαίνισαν αὐτοὺς καὶ ἔδωκαν τὸ φῶς, τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν, τὴν σωτηρίαν. Οἱ Ἀπόστολοι ὑπέταξαν ἀνθρώπους καὶ λαοὺς ἠθικῶς, οἵτινες ἀπέβαλον τὴν πλάνην, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀποκασίαν, τὰ μίση τὴν ἀμαρτίαν. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ οὐράνιοι οὗτοι ἄνδρες, δὲν μετεχειρίσθησαν ἀνθρώπινα μέσα, οὔτε τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, οὔτε τῆς ρητορικῆς τὰ ἐπιπόλαια ἄνθη, οὔτε τὰ λεπτὰ σοφίσματα τῆς διαλεκτικῆς, οὔτε τὰ δπλα τῶν κατακτητῶν. «Καὶ ὁ λόγος μου καὶ κήρυγμά μου, λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, οὐκ ἐν περὶ τοῦ ἀνθρώπου πίνης σοφίας λέγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α' Κορ. Β 4).

Ἡ πνευματικὴ αὕτη κατακτήσις τῶν κοινωνιῶν καὶ λαῶν ἦτο, ἀσύγκριτον ὅσον δυσκολώτερα τῆς κατακτήσεως φρουρῶν καὶ πόλεων, διότι οἱ Ἀπόστολοι ἐπεξήτουν τὴν ἀνεκαίνισιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν κατάργησιν παμπалаίω

συνειθεῖων καὶ παθῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐδόουλεον ὡς αἰχμάλωτοι οἱ ἀρχαῖοι.

Οἱ Ἀπόστολοι ἔλεγαν «Ἡμεῖς ἐρχόμεθα, οὐχὶ μετὰ τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου ἢ μετὰ δυνάμιν ὑλικὴν καὶ πλοῦτον. Ἡμεῖς εἰμεθα κατὰ κόσμον ἄσημοι καὶ ἀσθενεῖς. Μία εἶναι ἡ καὶ κτήνη, ἡ ἀσθενεία μας. Μία εἶναι ἡ δύναμίς μας, ἡ πίστις μας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον.

Τὸ ἔργον τῶν Θεοκηρύνων Ἀποστόλων ἔλαμψεν ἰδιαίτερος καὶ ἐδοξάσθη εἰς τὴν ζητοῦσαν τὴν σοφίαν Ἑλλάδα. Αὐτῆς τὰ πλήθη τῶν μαρτύρων. Αὐτῆς τὰ στίφη τῶν ὁμολογητῶν. Αὐτῆς οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς καὶ κήρυκες. Αὐτῆς οἱ κάλαμοι, οἱ ἄγῳνες, αἱ θυαίαι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων. Ἡ δὲ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους μας, τὸ ὁποῖον ἐσώθη ἐτιμήθη, ἐδοξάσθη ἐν τῇ μακαρίων ἱστορίᾳ τὸν διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Καὶ σήμερον ἀλλοίμονον! οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἀδιαφοροῦμεν εἰμεθα ψυχροὶ πρὸς τὴν Θεοϊκὴν θρησκείαν μας, ἡ ὁποία τόσας εὐεργεσίας προσέφερεν εἰς ἡμᾶς, Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ σώσασα το ἔθνος ἡμῶν ἐκ τῆς δουλείας. Αὕτη ἐνέπνεε τοὺς ἥρωας. Αὕτη ἀνέδειξε τοὺς Ἐθνομάρτυρας.

Διὰ τοῦτο καὶ τοιαύτη πρὸς αὐτὴν ψυχρότης; Εἶναι ἀνάγκη σήμερον, ὅτε τὰ πάντα κινδυνεύουσι καὶ ἀπειλοῦνται νὰ καταστραφῶσιν, νὰ προστρέξωμεν πρὸς Αὐτήν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσωμεν ἀποστολικὸν ζῆλον καὶ ὅλοι τὸ βλέμμα μας τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας νὰ στρέψωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ Θρησκείαν «τὴν ἀποκεκρυμμένην ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν καὶ φανερωθεῖσαν τοῖς ἀνθρώποις» (Κολάς. α' 26). Ἄς μιμηθῶμεν τὴν θερμὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας καὶ ἐγένοντο ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ. Ἄς ἀκολουθήσωμεν ὁλίσω τοῦ κράτους πρὸς ἡμᾶς καὶ λέγοντος «Δεῦτε ὀπίσω μου».

ΕΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

Τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διευλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΦΕΥΓΕ ΤΗΝ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΝ

Νὰ μὴ εἶσαι φιλάργυρος, διότι οὐδὲν ἐλάττωμα τιμωρεῖται τόσον ἄφ' ἑαυτοῦ ὅσον ἡ φιλαργυρία. Ὁ φιλάργυρος εἶναι δῆμιος ἑαυτοῦ. Ἐχει πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ νομίζει ὅτι εἶναι ἀμπέτωχος. Ἡ ὑπερφία του βασανίζει πάντοτε καὶ κατατρώγει τὴν ψυχὴν του. Ὁ φόβος μήπως τὸν κλέψωσιν ἢ τὸν ἀπατήσωσιν, ἀφάρει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν γλῶκον καὶ ἡρῶν ὕπνον. Ζῇ χωρὶς νὰ ἀπολαύῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ θλίψεως χωρὶς νὰ τὸν λυπηθῇ κανεὶς. Ἐν ὅσῳ ζῇ, ὁ μισθὸς του εἶναι ἡ κοινὴ καταφρόνησις. Ἐκαστος εὐχαριστεῖται νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ καὶ ὁλος ὁ κόσμος χαίρει στὰν ἀπατηθῇ.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι οἰκονόμος οὐχὶ φιλάργυρος, τὰ δὲ πλοῦτη αὐτοῦ νὰ διατίθενται δι' ἑαυτὸν καὶ τοῦ ἀλλοῦ. Εἶναι φυσικὸς ὁ νόμος οὗτος, εἶναι εἰς ἐκ τῶν νόμων ἐκείνων διὰ τῶν ὁποίων διατηρεῖται τὸ σῶμα.

Ἄν ὁ ἥλιος δὲν ἄφινε τὰς ἀναθυμιά-

ΓΕΤΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν 20ὴν τοῦ παρελθόντος μηνὸς Κυριακὴν τῶν Ἁγίων 318 Θεοφώρων Πατέρων πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Λιοπεσίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἔνθα ἐφημερεύει ὁ Πανοσιώτατος Π. Δογγίνος, μετέβη ἐκεῖσε ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ πρὸς τὰς ἐν τῷ ἁφ' ἐσπερας τελεσθέντα Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ὁρθρὴν λειτουργίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν συμπαραστούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Πανοσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν κ. κ. Ἀκακίου Παπαῦ Λογγίνου Χαντζογεφάνου, Μερκουρίου Καλοσκάκη καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰλαρίωνος Ἀθανασίου.

Εἰς τὴν ὁμίλιαν τοῦ μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ὑπῆρξεν ὑπέροχος ἀναπτύξας τὸ ἔργον τῶν 318 Θεοφώρων Πατέρων καὶ γενικῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν συγκροτηθέντων τὰς ἀγίας καὶ οἰκουμενικὰς Συνόδους τῶν ὁποίων ταῖς διατάξεις καὶ τοῖς δόγμασιν ὀφείλομεν ἐν πάσῃ νὰ κατακολουθώμεν ὅσοι θέλομεν νὰ ὀνομαζώμεθα ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ ἐπιθυμοῦμεν τὴν αἰώνιον σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν αἱ Στρατιωτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀρχαὶ ἀλλὰ καὶ ἐλκτική μερίς τῆς Κοινότητος Λιοπεσίου.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστόφορος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ὑπαπαντῆς· ὁ δὲ ἅγιος Διαιρέτης κ. Πολύκαρπος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐνώσεως τῶν Νέων Γ.Ο.Χ. περὶ ἧς γράφομεν ἐν ἄλλῃ στήλῃ.

Τὸ Σάββατον πρὸ τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τελέσας καὶ μνημόσυον.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Κυψέλῃ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁμιλήσας μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον καὶ ἀναγνώσας τὰς ἱερὰς εὐχὰς τῆς Γενουκίας· τὴν δὲ Δευτέραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Νέᾳ Κοκκινίᾳ «Νικαίαν» πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Τριάδος τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτοῦ κ. Κοσμᾶ Καραμπέλα.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστόφορος τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἱεροῦργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου· αὐθιγὰ δὲ ἀναχωρήσας τῇ συνοδείᾳ Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱεροδιακόνων μετέβη εἰς Ξυλόκαστρον Κορινθίας ἔνθα καὶ εἰς τὸν ἐκεῖ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἱεροῦργησεν τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁμιλήσας ἐμπνευσμένως πρὸς τὰ ἐξ ὧν τῶν περιχώρων συγκεντρωθέντα εὐλοβῆ ἐκκλησιασμάτα πολὺ μέρος ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἐξωμολόγησε κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Διαιρέτης ἀπὸ πρωτῆς τοῦ ψυχουσαβατοῦ εἶχε μεταβῆ εἰς Θῆβας ἱεροῦργησας καὶ ὁμιλήσας τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸν ἐν Θῆβαις Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένουος παροικουήσας τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐκεῖ Κατηχητικοῦ Σχολείου λει-

σεις, τὰς ὁποίας ἀπερρόφησεν ἐκ τῆς θαλάσσης, νὰ πέσωσι πάλιν κάτω εἰς τὴν γῆν, πόθεν θὰ εἶχονεν βροχὴν ἢ ἱκμάδα;

Οὕτως ἐάν ὁ ἀνθρώπων ἦσαν φιλάργυροι θὰ ἀπέθνησκον οἱ πάντες ἐκ τῆς πείνης, ὅπως ἀντιθέτως ἐάν δὲν ἦσαν οἱ ἀνθρώποι κατὰ τὸ μάλλον φιλάργυροι ἢ εὐτυχία καὶ ἡ ἀπόλλυσις τῶν ἀγαθῶν θὰ ἦτο καθολικὴ καὶ ἐλάχιστοι θὰ ἦσαν οἱ σιερούμενοι. Ὅστε οἱ φιλάργυροι εἶναι οἱ ἐγκληματῖαι τῆς ἀνθρωπότητος.

τουργοῦντος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου ἐφημερίου καὶ Ἀρχιμανδριτοῦ κ. Χρυσόστομου Σταμούλη.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Αὐτοῦ Σ.βασμιότης ὁ ἅγιος Διαιρέτης κ. Πολύκαρπος μεταβάς ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Μικαλτοῖς Θηβῶν νεοδητού Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἱεροῦργησας ἐν αὐτῷ καὶ στήριξας πνευματικῶς διὰ καταλλήλου ὁμιλίας τοῦ τοῦς Γνησίους ὀρθόδοξους χριστιανούς τῆς περιφέρειᾶς ἐκείνης συρρέουσας αὐθιγὰς τῶς ἴνα ἀξιώσῃ βεβαίως καὶ τῶν εὐλογιών τοῦ Σεβασμιώτου, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τῆς ἀπορροῦσης ἐκ τῆς ὥρας τελετῆς τῶν ἁγίων ἐγκαινίων τῶν ὁποίων τὴν θεωρίαν διὰ πρώτης φορᾶς ἤξουντο οἱ χριστιανοὶ τῶν μερῶν ἐκεῖνων. Ὁ ἅγιος Διαιρέτης τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας δι' αὐτοκινήτου ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας παρέστη εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων «Μαλτινιότην».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Νεμέᾳ τῆς Κορινθίας Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Τριάδος κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς μετέβησαν ἐκεῖθεν ἐκ Πειραιῶς οἱ Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδριταὶ κ.κ. Μαρτύριος, Παντελεήμων καὶ Χρυσόστομος ἐπὶ κεφαλῇς πλείστον εὐλοβῶν πανηγυριστῶν. Ἐψάλη ἐκεῖ μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Παναγίας Τριάδος, ἡ δὲ Λειτουργία τῆς Δευτέρας τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα αὐτὴν Λιτανεία τὴν ὁποίαν παρεκολούθησαν καὶ αἱ Ἀρχαὶ τῆς Κοινότητος Νεμέας ὑπῆρξαν ἀντίστοιχας πύξης προσδοκίας. Πρὸς τὰ συγκεντρωθέντα πληθὺ ὁμιλήσας κατ' ἐπανάληψιν ὁ Πανοσιολ. Πατὴρ Μαρτύριος, ὅστις ἐπιτρέψας ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας ἀπεστάλη ἁμέρας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εἰς τὸ παράρημα Σιουλίδος πρὸς διευθέτησιν διαφορῶν τινῶν ἀναφυσῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

ΠΟΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΑΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκτὸς τῶν προλεχθέντων τεσσάρων ἱερῶν Νηστειῶν καὶ τῆς Νηστείας τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς, ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ νηστεύομεν οἱ χριστιανοὶ καὶ ὁρισμέναις ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ δι' ὁρισμένους λόγους· ὡς λ. χ. τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) διότι τότε κάμνονεν ἀνάμνησιν τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὴν 29ην Αὐγούστου μηνός· διότι κατ' αὐτὴν ἐσφαγὴ ὁ μείζων πάντων τῶν Προφητῶν καὶ τῶν ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ.

ΤΡΙΤΗ ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: Νὰ τιμῶνται παρ' ὧν τῶν χριστιανῶν μὲ τὴν πρέπουσαν τιμὴν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς κ.λπ. ὡς πατέρες πνευματικοὶ καὶ νὰ ζητῶνται παρ' αὐτῶν συμβουλαὶ καὶ ὁδηγίαι περὶ πάντων τῶν ἀφορῶντων τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς· διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ οἰκονόμοι τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος γράφων ἐν τῇ Α'. πρὸς Κορ. ἐπιστολῇ «Ὅτις ἡμᾶς λογίζεσθαι ἀνθρώπους, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους Μυστηρίων Θεοῦ» (Α'. 1).

Περὶ τῶν τοιούτων Πνευματικῶν Πατέρων ἔγραψεν ὁ αὐτὸς θεὸς Ἀπόστολος εἰπὼν «οὐκ οἴδατε οὐκ οἶ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι ἐν τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσι, καὶ οὐ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται; Οὕτω καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ Εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν ἐν τοῦ Εὐαγγελίου ἡμῶν» (Α'. Κορινθ. Θ'. 13, 14.).

ΤΕΤΑΡΤΗ ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἐξομολογῶνται οἱ χριστιανοὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἐνώπιον πνευματικοῦ πατρὸς νομίμως, κανονικῶς καὶ ὀρθοδόξως χειροτονημένου, ὥστε νὰ καθαρίζωσι τὴν συνειδήσιν τῶν διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ οὕτω νὰ γίνωνται μέτοχοι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Συνεχίζεται)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ;

Τὸ Προπατορικὸν ἁμάρτημα εἶναι ἡ παράβασις τοῦ Θεοῦ Νόμου τοῦ δοθέντος εἰς τὸν Πρωτόπλαστον καὶ προπάτερα ἡμῶν Ἀδὰμ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, ὅταν ἐρρέθη πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: «Ἀπὸ δὲ τὸ ξύλου τοῦ γινώσκαι καλὸν καὶ πονηρὸν φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ» ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγηται ἀπ' αὐτοῦ, θανάτω ἀποθανείσθε» (Γεν. Β'. 17). Τοῦτο τὸ Προπατορικὸν ἁμάρτημα ἀπὸ τῶν Ἀδὰμ καὶ διὰ τοῦ Ἀδὰμ διέβη εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· διότι ὅλοι εἴμεθα τέκνα τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ἐπομένως σὺλ-λαβνόμεθα καὶ γεννώμεθα μὲ τὴν ἁμαρτίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν προπατορικὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἐξαιλέῃ οὐδεμία μετάνοια, οὐδεμία ἀγαθοῦργος πράξις, εἰμὴ μόνον ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ παροχομένη διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Διὰ τοῦτο ὅστις δὲν ἐβαπτίσθῃ εἰς τὸ διὰ τῆς τριττῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως Ἀποστολοπαράδοτον Βάπτισμα δὲν εἶναι ἐλευθέρως ἀπὸ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' εἶναι τέκνον ὀργῆς καὶ κατάρας καὶ τῆς αἰώνιου κόλασεως.

(Ἐκ τῆς Ὁρθόδοξου Ὁμολογίας)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κεν Παναγ. Κεσσαράν. Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθη ἀξία φύλλον 5 καὶ 6 ἀριθμοῦ.

Κεν Κ. Μανιζουράνην. Βουβούρα Κυνουρίας. Ἐλήφθησαν δαχμὰ 15.000 μεσὼ Πατρὸς Κυριανοῦ.

Κεν Παναγ. Δημεῦδην. Νικήσιαν Παγγαίου. Ἐλήφθησαν ἀποσταλῆσαι 5 ἐξάμηνι συνδρομαί.

Κεν Πέτρον Παπουτάκην. Γέφυρην Κρήτης. Ἐβασμὰ σὰς 2.000 δραχ. ἐλήφθη.

Κεν Ἰωάννην Παπακωνσταντίνου. Γραμ. Πρωτοδ. Δεβίδειαν. Συνδρομὴν σὰς εἰς τὸ φύλλον ἐπλήρωσεν ὁ ἐν Χοιρῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός κ. Σωφρόνιος Ἀργυρός.

Κεν Εὐαγγελίαν Γιάσσυλου. Πτολεμαῖδα. Ἐλήφθησαν ἐπιστολὰς φύλλα μετὰ 9.000 δραχμῶν ἐγγράψαν οὐκ οὐκ.

Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα κ. Σάββαν Παπαδόπουλον. Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθησαν τὰ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ κ. Κ. Κομνίου ἀποσταλέντα χρήματα καὶ σχετικῶς ἀπνητήσαμεν Ὑμῖν.

Κεν Νικολ. Θεοδωρόπουλον. Στουπὶ Κατερίνης. Γνωρίσας σκοπὸν ἀποσταλῆς Ταχ. Ἐπιταγῆς 4.000 δραχμῶν.

Κεν Νικὸλ Δεσύπρην Παλατάδον Τήνου. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ σὰς καὶ ἐσώκλειστον χιλιόδραχμον. Φύλλον ἀποστέλλομεν. Ἀναμείνατε **Π. Μερκούριον.**

Κεν Μιχαὴλ Στεργίου. Ζαγοράν Βόλου. Ἐπιταγὴ 2.400 δραχ. ἐλήφθη, στοῦμεν.

Πανος Εὐσέβιον Καρχαγιώργον. Δρυμαῖαν. Ἐπιταγὴ 10.000 ἐλήφθη.

Κεν Ἀνδρῆ Κόλιαν. Ἀετὸν Καρύστου. Ἐπιταγὴ 8.000 δραχ. ἐλήφθη.